

Přijímám tvou výzvu

„V poslušnosti víry, před Kristem, mým Pánem, svěřuji se Matce Krista a církve, vědom si velkých obtíží, přijímám.“ Tato vážná a hluboká slova pronesl v říjnu roku 1978 krakovský arcibiskup Karol Wojtyła jako svou odpověď na otázku konkláve, které ho uprostřed probíhající studené války povolalo zpoza železné opony do čela katolické církve. Z úcty ke svým předchůdcům si vybral jméno, jež mělo být jednou zapsáno do seznamu svatých: Jan Pavel II. A právě tohoto velkého dne jsme se nyní dočkali. Miliony křesťanských poutníků poslední dubnovou neděli opět zaplavily Řím – podobně jako ve dnech pohřbu (2005) a následného blahořečení milovaného papeže (2011), aby před očima celého světa vydaly svědectví, k němuž je Jan Pavel II. svým příkladem nejen inspiruje, ale také zavazuje. Rok a půl před svou smrtí – lépe řečeno před svým odchodem do Otcova domu – promluvil na toto téma sám oslavenec a řekl: „Od počátku pontifikátu byly mé myšlenky, modlitby a činy prodchnuty jedinou touhou: vydávat svědectví, že Kristus, Dobrý pastýř, je přítomen a působí ve své církvi. Stále hledá každou zbloudilou ovci, přivádí ji do ovčince, zavazuje její rány, pečuje o slabou a nemocnou ovci a chrání tu silnou. Proto jsem již od prvního dne nepřestával vybízet: ‚Nemějte strach přijmout Krista a uvítat jeho moc!‘ Opakuji dnes s důrazem: ‚Otevřete, dokořán otevřete dveře Kristu!‘ Dejte se jím vést! Svěřte se jeho lásce!“ Český čtenář si snad vzpomene na zvláštní pozornost, kterou Jan Pavel II. v tomto směru projevil vůči naší malé zemi, když ji po roce 1989, tedy hned jakmile to bylo jen trochu možné, v krátké době třikrát navštívil (Velehrad 1990, Olomouc 1995, Hradec Králové 1997).

Při první papežské návštěvě v době velikonoční 1990 se Československo nacházelo v radostné atmosféře nadšení z nově nabyté svobody po pádu komunismu. Jan Pavel II. se upřímně radoval s námi, ale zároveň prorocky vážným hlasem dodával: „Hle, noc pominula, znovu nadchází den. Vaše pouť za svobodou však musí pokračovat. Svoboda pouze vnější, bez vnitřního osvobození, plodí chaos. Stůjte ve svobodě, ke které vás osvobodil Kristus (srov. Gal 5,1).“

Spojení vnější a vnitřní svobody má budovat Evropu zítřka, civilizaci lásky a pravdy. Vyjádřením vaší pouti za opravdovou svobodou je i cesta Desetiletí duchovní obnovy vaší vlasti. S odstupem let se v Čechách a na Moravě ukazuje, jak hluboce pravdivé bylo toto napomenutí. Neznalost, nezáměr, či dokonce výsměch vůči Božím přikázáním uvedly naši zemi do hlubokého chaosu. Východisko z této krize existuje, ale nepůjde to bez autentické duchovní obnovy, nepůjde to bez Ježíše Krista. V roce 1963 našli archeologové v okolí Velehradu malý závěsný křížek s řeckým nápisem. Na tom pradávném kříži je zapsáno poselství pro všechny věky: JEŽÍŠ KRISTUS - SVĚTLO - ŽIVOT - VÍTĚZÍ. Svatý papež Jan Pavel II. nám dnes z nebe opakuje svou dřívější výzvu: „Milovaní synové a dcery Moravy, žijte i vy touto vírou v Ježíše, abyste i vy zvítězili s ním!“

Žehná vám otec Tomáš

Hledáme osobnost farnosti

Naše farnost se může pochlubit tím, že máme mladého a šikovného varhaníka. Bude tomu už nějaký ten měsíc, co převzal službu varhaníka a musím uznat, že se toho zhostil velmi dobře. Není to vůbec lehké, pořád musí trénovat, cvičit a hrát téměř na každé mši, nebo pobožnosti. Je to služba plná činy a odříkání, stejně jako služba kostelníka pana Coufala, správce fary pana Poláška a paní Laichmanové, která už spoustu let pečuje o oltářní plátna.

Náš mladíček varhaník se jmenuje Jakub Rozsypal, je mu 14 let a bydlí v Senici na Hané.

Určitě se tě všichni ptali na to, jak dlouho hraješ na varhany a proč? Ale dovol, abych ti tuto otázku položila i já. Jak dlouho hraješ na varhany a co tě k tomu vedlo?

Na varhany hraji už 3 roky pod vedením pana učitele Vladimíra Sobotky. Jezdím jednou týdně na výuku do Olomouce. A proč? Od malička mě varhany přitahovaly a hodně jsem se těšil na to, až konečně povyrostu, dosáhnu na pedály a budu se moci učit na ně hrát.

Prozrad' nám, jak často a jak dlouho cvičíš?

Cvičím téměř každý den 30 až 60 minut.

Nechybí ti ministrování, když jsi pořád za varhanami?

Ve všední den my to ani nepřijde, ale v neděli je mi někdy i malinko líto, že tam nejsem s ministranty. Ale na druhou stranu mě hra velmi baví a opravdu jsem

rád, že můžu doprovázet lidi při mši svaté ke zpěvu.

Máš už nějakou písničku z kancionálu, kterou hraješ nejraději, nebo která se ti hodně líbí?

Už teď můžu prozradit, že se mi zamlouvá píseň číslo 802 „Chválu vzdejme“ - je melodická a zvukná.

Také jsem slyšela, že dokonce začínáš i skládat drobné skladby? Co je na tom pravdy?

To nejsou skladby, je to jen improvizace, co nemůžu trénovat a nechám klouzat prsty po klávesách jen tak a hraji zvuky, co spolu ladí. Víš, improvizace se zdá někomu jednoduchá, ale není tomu tak, mění se to vždy tóninou každé písně, co zrovna hraji při mši.

Kubo, prozradíš nám, na jakou školu budeš příští rok skládat přijímací zkoušky?

Ještě nejsem rozhodnutý. Musím si to pořádně promyslet.

Máš nějaké přání, které bys nám mohl prozradit?

Nezlob se, to nemůžu prozradit. Snad jen to, že bych chtěl studovat (směje se Kuba).

Jaké máš ještě další koníčky?

Rád pomáhám dědovi na poli a jezdím na kole.

Já ti děkuji za rozhovor a přeji ti hodně zdraví, Božího požehnání a hlavně hbité prstíky a dobrý sluch.

Vendula Koupilová

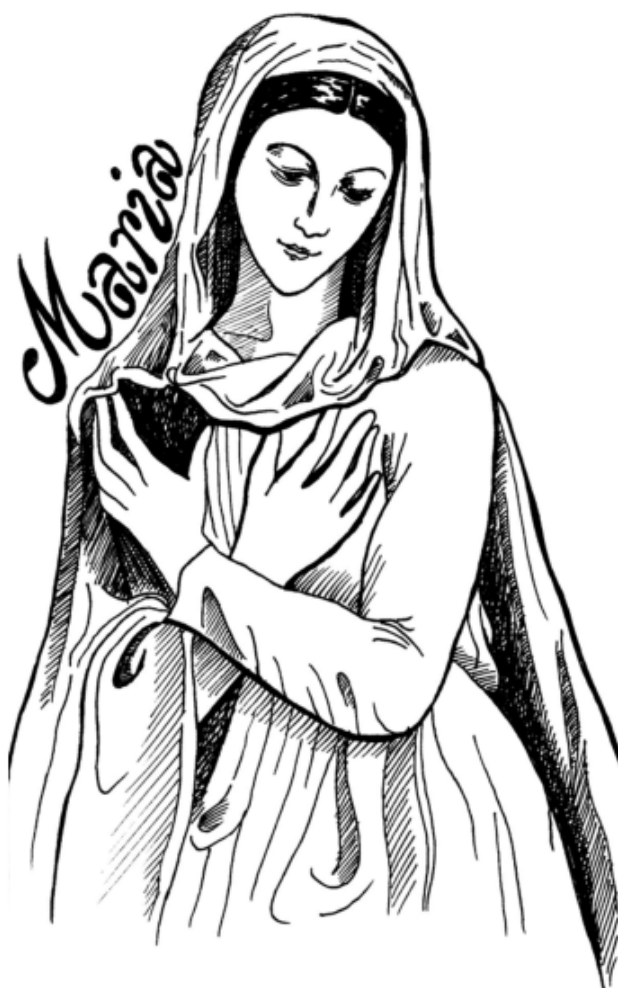
Význam rodiny v současném světě

příklad Panny Marie

Květen je měsícem lásky. Nádherného něžného citu, který může mít různé podoby. Tou úplně první, se kterou se setkáme ještě jako nemluvnata (nebo by to tak alespoň být mělo) je láska mateřská. Myslím, že každá žena, ve větší či menší míře, má v sobě dar mateřského citu a je jen a jen na ní, na kolik jej využije vzhledem k příležitostem, které ji v životě potkají. Ne každé je dána ta milost, aby mohla nosit pod srdcem nový život a přivést na svět to nejkrásnější stvoření, kterým je dítě. Na druhou stranu je mnoho dětí, které bohužel neměly to štěstí a nepoznaly mateřské objetí, pocit bezpečí a to, že někde mají své místo. Opravdovou matkou totiž, dle mého názoru, není ta, která dítě pouze porodila, ale ta, která jej vychovála vedla jej po cestě životem, pofovala mu rozbité koleno, probdělala noci u jeho

postele, když bylo nemocné a radovala se s ním, když dostalo ve škole první jedničku. MAMINKA...jedno z prvních a nejkrásnějších slov, jaké může dítě vyslovit. MÁMA...čtyři písmena, které pro něj znamenají celý svět. Byť se nám děti zdají moc malé, nezkušené, mnohdy vidí srdcem mnohem více věcí, než dospělý očima. A umí "odměnit" vše, co do nich člověk vkládá v tom nejlepší úmyslu, byť cesta k tomu je někdy dosti strastiplná a není to hned.

Kdo jiný je schopen obětavějších činů než maminka, která bezmezně miluje své děti. Tou, snad největší, je právě Panna Maria. To ona obětovala své vlastní jediné "dítě", aby zachránila děti všech matek na celém světě až do konce dnů tohoto světa. Přes nesmírnou bolest v srdci sledovala, jak ubližují jejímu synovi, doprovázela jej na jeho cestě smrti a jediným křivým slovem se neobrátila proti Bohu. Upřímně řečeno, která matka by toto dokázala s takovou pokorou? Uvěřila Bohu a své dítě odevzdala s důvěrou do jeho

rukou. Zdá se mi však, že se pomalu vytrácí úcta k maminkám, babičkám a všem těm ženám, které se obětovaly pro druhé – pro naše rodiče, pro nás i naše děti. Nic nečekají, ale je na nás ukázat jim, co pro nás znamenají, jak nám na nich záleží a že když už se o sebe nedokážou postarat, jsme jim vděční za vše, co za svůj život s láskou udělaly pro druhé. Jen to, co sami dáváme druhým, se nám v podobě našich dětí či blízkých může jednou vrátit zpět. Avšak ten co seje bouří, sklízí vítr.

Ajak už to většinou bývá ve vztahu dětí k mamince?

- 4 roky – Maminko, mám tě ráda..
- 10 let – Jojo, mamí...
- 16 let – Mamíiii, co sem furt lezeš...
- 18 let – Chci odejít z domu, mamí...
- 25 let – Mami, měla jsi pravdu...
- 30 let – Chci jít zpátky k mámě...
- 50 let – Máma je pryč...
- 70 let – Dala bych všechno na světě za to, abych viděla maminku živou a zdravou...

Vážme si maminky, dokud ji máme vedle sebe!!!

Anička Jahodová

Poznáváme svaté v našem kostele

sv. Stanislav

Biskup Stanislav pocházel z Polska, kde se narodil kolem roku 1030.

Studium zahájil u benediktinů a dále potom studoval v Belgii a pravděpodobně i v Paříži. Po smrti rodičů se vrátil zpět do Polska, kde byl vysvěcen na kněze a všechny majetek rozdal chudým. Byl jmenován kanovníkem krakovské katedrály a po smrti biskupa byl vybrán a vysvěcen na biskupa. Sv. Stanislav měl podporu u krále, aby prohloubil křesťanství v Polsku. Vedl velmi skromný život a jeho sídlo se stalo útočištěm sirotků, vdov, chudiny. Podle polského historika byl konflikt mezi sv. Stanislavem a králem Boleslavem II. Stanislav ho napomínal a kritizoval za nespravedlivost, krutost vůči poddaným a jeho nemravný život (pro nevázaný a veřejně pohoršlivý mravní život krále). Dokonce Stanislava jakožto biskup krále Boleslava II. exkomunikoval, aby ho napravil, ale král prohlásil

biskupa Stanislava za zrádce, kterého je nutno zabít, ale nikdo se neodvážil. Nakonec král sám mečem sťal Stanislavovi hlavu v kostele sv. Michala. Dokonce se říká, že chtěl, aby jeho tělo rozsekali a pohodili dravcům. Sv. Stanislav byl pohřben na hřbitově u kostela sv. Michala a v roce 1088 byly jeho ostatky přeneseny do krakovské katedrály. Šlechta, která se Boleslava II. vždy bála, se ale po jeho čin spojila a přinutila ho opustit Polsko. Biskup Stanislav byl za svatého prohlášen r. 1253 papežem Inocencem IV.

V našem kostele ho najdeme pod oknem u Mariánského oltáře ve štukovém obraze. Jeho atributy jsou: biskup, meč.

Sv. Stanislav je hlavním patronem Polska.

Božena Vychodilová

Slavnost Božího těla

Slavnost Těla a krve Páně, lidově nazývaná Boží Tělo, začala být slavena jednak jako projev úcty a oslavy památky ustanovení Eucharistie a jednak pro zdůraznění reálné přítomnosti Ježíše Krista v Nejsvětější svátosti. Slavnost se koná vždy ve čtvrtek, protože je to den, kdy Ježíš slavil se svými apoštoly poslední večeři a při ní poprvé proměnil chléb a víno ve svoje tělo a svoji krev. Dříve se Ustanovení Nejsvětější Svátosti oltářní slavilo pouze na Zelený čtvrtek, ale nikoliv tak slavně, jelikož v tento den začíná Kristovo utrpení. Aby slavnost naplno vyzněla, byl stanoven zvláštní den, v době radostné, a to čtvrtek po slavnosti Nejsvětější Trojice.

První podnět ke slavení Božího Těla dala augustiánka Juliána z Mont-Cornillonu u Lutychu v Belgii, která od roku 1209 mívala vidění, že by takovýto svátek měl být v církvi zaveden. V lutyšské diecézi se svátek poprvé slavil roku 1246 a pro celou církev jej roku 1264 ustanovil papež Urban IV.

Vedle vidění blahoslavené Juliány přivedla papeže Urbana IV. k ustanovení slavnosti i událost v Italském Bolsenne, která je známa pod jménem Bolsenská mše. Pod tímto jménem se rozumí zázračný jev. Papež Urban IV. byl totiž na váhách, má-li tuto slavnost doporučit celé církvi nebo ne. Tou dobou (r. 1263) sloužil český řeholní kněz Petr z Prahy mši svatou v kostele sv. Kristíny v Bolsenu. V popisu události se píše, že ho napadly pochybnosti o přítomnosti Krista v Eucharistii. Když pronesl nad hostií slova proměňování a pozdvíhoval ji, hostie mu v ruku začala krváčet. Krví se potřísnil i korporál (textilie pod kalichem). Ve snaze to skrýt, několikrát korporál složil, ale „krev“

neustále prosakovala. Tato zpráva se rychle dostala k papeži Urbanovi IV., který se vydal do Bolsena. Na jeho žádost mu místní biskup přinesl zázračnou hostii. Papež padl na kolena a klaněl se eucharistickému Pánovi, jehož krvácející eucharistické Tělo leželo na korporálu. Korporál se uchovává dodnes v orvietské katedrále. Následující rok v srpnu papež ustanovil slavení svátku v celé církvi.

Církevní historie zaznamenává víc než 160 uznávaných eucharistických zázraků. První a největší eucharistický zázrak katolické církve se stal v 8. století po Kristu jako Boží reakce na pochybnost baziliánského mnicha z Lanciana o Ježíšově skutečné přítomnosti v Nejsvětější svátosti oltářní. Během mše, po dvojitým proměnění, se hostie před jeho očima změnila v živé maso a víno se změnilo v živou krev, která vytvořila pět malých sraženin. Byla vedena různá církevní zkoumání i vědecký výzkum, a to nejslavnějšího vědce prof. Odoardo Linoliho, významného profesora v anatomii, patologické histologii, v chemii a klinické mikroskopii. Analýzy byly prováděny s absolutní a nezpochybnitelnou vědeckou přesností a byly zdokumentovány sérií mikroskopických fotografií. Tyto rozborů prokázaly následující závěry: Maso je opravdové maso! Krev je opravdová krev! Maso a krev patří lidské bytosti! Maso se skládá ze svalové tkáně srdce! Obojí je do dnes, tedy již více než dvanáct století, uchovávalo bez jakékoli ochrany před vlivy vnějšího prostředí, obojí je stále tělem a krví živého člověka,

což zůstává mimořádným fenoménem.

Petra Obšelová

Modlitba za kmotřence

Možná jste mnozí z Vás, stejně jako já, biřmovacími kmotry. Na jedné straně je to obrovská čest a na straně druhá ještě větší odpovědnost. Otec Vojtěch Kodet jednou vyprávěl o bratrovi, který se stal kmotrem dvanáctiletého chlapce. Protože své kmotrovství nebral na lehkou váhu, dal svému kmotřenci slib, že se stane jeho „duchovním trenérem“. Trenérem, který jej požene směrem k nebi, ale nenechá ho padnout. Trenérem, který jej bude vést, ale nebude jeho idolem. Slíbil mu, že jej nenechá na pokoji. A svého

kmotřence prosil: „Přicházej často k mým dveřím a probouzej ve mně srdce kmotra“.

Pokud se ptáme, jak nejvíce pomoci svému kmotřenci. Pak je to právě modlitba, která je tou největší pomocí. Ráda bych se proto s Vámi podělila o modlitbu za kmotřence, kterou jsem získala před rokem, při udělování svátosti biřmování v naší farnosti, kdy jsem stála po boku svého druhého biřmovacího kmotřence.

*Bože, ty nás zahrnuješ rozmanitými duchovními dary,
protože jsme spojeni s Kristem.*

*Vyvolil sis nás, abychom byli před tebou svatí a neposkvrnění v lásce.
Klekám před tebou na kolena a prosím Tě za ty, kteří mi byli svěření
(jména kmotřenců) při jejich biřmování,*

*abych je jako kmotra provázela svým příkladem a modlitbou.
 Prosím tě, dej, až v nich skrze tvého Ducha mocně zesílí vnitřní člověk.
 Dej, ať Kristus vírou přebývá v jejich srdci,
 aby zakořenění a upevnění v lásce, byli schopni poznat Kristovu lásku
 přesahující všechno poznání a dosáhnout plné míry tvých darů.
 Ať žijí způsobem hodným toho povolání, které dostali.
 Ať rozvíjí duchovní dary, které jim chce Kristus dát.
 Ať jsou věrní křesťanským úkolům, které mají plnit,
 aby Kristovo tělo dělalo pokroky, dokud nedojdeme všichni
 k jednotě ve víře a k onomu věku, kdy se na nás všech uskuteční
 Kristova plnost.
 Ať žijí podle pravdy a v lásce a ať po všech stránkách rostou v Kristu,
 který je naše hlava. Amen.*

Dominika Doláková

Dva noví svatí papežové

Jan XXIII.,

vlastním jménem Angelo Giuseppe Roncalli, se narodil 25. listopadu 1881 v Sotto il Monte v Itálii, zemřel 3. června 1963 v Římě. Na kněze byl vysvěcen v roce 1904 a působil v první světové válce jako vojenský duchovní. Od roku 1922 patřil Angelo Roncalli k římské kurii. Od téhož roku působil jako vatikánský diplomat (nuncius), nejdříve v Bulharsku a později také ve Francii. V roce 1953 jej tehdejší papež Pius XII. jmenoval kardinálem a zároveň benátským patriarchou. Papežem byl zvolen 28. října 1958. Už za tři měsíce po svém zvolení ohlásil Jan XXIII. Druhý vatikánský koncil, který začal roku 1962 a způsobil obnovu církve.

O papeži Janu XXIII. se říká, že změnil církev, ba co více, že změnil svět. Jen pět let trval jeho pontifikát, avšak dodnes zůstala nezapomenuta jeho dobrota, srdečnost a otevřenost. Byl to papež schopný vnímat znamení času, vstoupil do dějin jako předchůdce nového světa, papež koncilu, sjednocení křesťanů, obnovy církve, svornosti a pokoje mezi národy. Hledal to, co spojuje, nikoli to, co rozděluje. Byl to opravdový Pontifex (budovatel „mostů“). Papežův prostý hrob v kryptě svatopetrského dómu v Římě vyhledávají den co den lidé, kteří se zde modlí a prosí.

Jan Pavel II.,

vlastním jménem Karol Wojtyła se narodil 18. května 1920 ve Wadowicích v Polsku, zemřel 2. dubna 2005 v Římě. Na kněze byl vysvěcen 1. listopadu 1946 a v roce 1958 se stává biskupem a později arcibiskupem krakovské arcidiecéze. V letech 1962 až 1965 se zúčastnil všech zasedání II. vatikánského koncilu. Kardinálem byl jmenován v roce 1967. Dne 16. října 1978 byl zvolen prvním neitalským papežem za posledních

455 let a prvním slovanským papežem vůbec. Přijal jméno Jan Pavel II. Pontifikát Jana Pavla II. byl jedním z nejdůležitějších období, a to jak pro církev, tak pro celý svět. Někteří dokonce tvrdí, že Jan Pavel II. byl nejvýznamnějším papežem od dob reformace a protireformace v 16. století. Podobně jako toto období zformovalo vztah katolické církve k rozvíjícímu se novověkému světu, tak II. vatikánský koncil a pontifikát Jana Pavla II. vytyčily kurz světového katolicismu s výhledem do třetího tisíciletí křesťanství. Jan Pavel II. byl také nejviditelnějším papežem v historii. Lze dokonce tvrdit, že byl nejviditelnějším člověkem v dějinách. Téměř s určitostí byl na živo viděn více lidmi než kdokoli jiný. Připočteme-li k této pomyslné rovnici násobící efekt televize, šíře jeho dosahu na obyvatelstvo celého světa je takřka nepostizitelná.

Tento charizmatický papež kráčet s velkým vnitřním světlem Ducha Božího, který zářil na jeho tváři, učení i v celém životě. Papež, jemuž zvláštním způsobem ležela na srdci nová evangelizace, byl celým svým životem jejím znamením a výzvou.

Svatí Jane XXIII. a Jane Pavle II. orodujte za nás!

Josef Coufal

Svatost není totéž co bezhříšnost

ze závěti papeže Jana XXIII. (1961)

Pod drahocenným a důvěrným vedením Marie, mé nebeské matky, oslavě jejíhož jména je věnována dnešní svatá liturgie (tj. dne 12. 9.), v osmdesátém roce mého života zde sepisuji a obnovuji svoji závěť. Zároveň tak zneplatňuji každé předchozí prohlášení ohledně své poslední vůle, ať už bylo sepsáno či vyřčeno při různých příležitostech.

Očekávám a s prostotou přijímám v radosti příchod sestry smrti, a to v takových okolnostech a v takovém okamžiku, jak si to bude přát náš Pán. Především pak prosím o milost od našeho Otce milosrdenství kvůli svým nesčetným hříchům, urážkám a nedokonalostem, jak jsem to tolikrát, tolikrát řekl a opakoval, když

jsem přinášel svou každodenní obět.

Za tuto prvotní milost Ježíšova odpuštění všech mých provinění a za uvedení mé duše do blaženého a věčného ráje prosím, aby se modlili všichni ti, kdo byli se mnou, kdo mne znali v průběhu mého kněžského a biskupského života i v době, kdy jsem byl jako nepatrný a nehodný služebníkem služebníků Božích.

Nakonec s velkou radostí v srdci obnovuji celé a horoucí vyznání katolické, apoštolské a římské víry. Credo in unum Deum Patrem omnipotentem ... (tj. Věřím v jednoho Boha Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země ...).

Zdroj: Se srdcem pokorným (Paulínky 2002)

Osobnost Jana Pavla II.

očima kardinála Miloslava Vlká (2003)

Při četných setkáních, zejména těch bez oficiální atmosféry a přítomnosti médií, se vždy zřetelně ukazovalo milující srdce Jana Pavla II. Tento papež je mariánsky pokorný, pokaždé s přátelským gestem či slovem naznačujícím otevřenost, přijímající každého takového, jaký je. Výborná papežova paměť a znalost každé situace tyto chvíle zdůvěrnila a nebylo možné si nevšimnout, že nejde jen o roli naučenou pro jeden okamžik, ale že papež skutečně nosí místní církve ve svém srdci. Tato jeho otevřenost a láska je nadto ještě nádherně zvýrazněna mariánským pozadím mlčení a naslouchání. Tím vším se každý cítí být přijat.

Jakého papeže jsem potkal na obrovských setkáních církve při jeho pastoračních misijních cestách po světě, zvláště při světových dnech mládeže? Papeže otevřeného a vstřícného, milujícího zástupy lidí. Snad ho při takových příležitostech naplňuje vědomí, že je otcem univerzální církve, a proto jako by mu před velkými zástupy přibývalo síly, aniž by se nechal nadšením davů zmást a domníval se, že jen to je pravá tvář církve. Jásající zástupy – zvláště mládeže – však mají na papeže zvláštní vliv – přitahují ho! V takových chvílích jsem viděl papeže „sestupovat“ doprostřed shromážděných. Vzpomínám na Manilu: na velkém pódiu uprostřed kardinálů a biskupů ho v určité chvíli – ke zděšení bezmocných strážců – obklopila zpívající a jásající mládež, vzala ho mezi sebe, držela za ruce a papež – k ohromení přítomných biskupů a kardinálů – se pohyboval v rytmu hudby (pozoroval jsem to zblízka na vlastní oči). Neviděl jsem snad nikdy papeže sestupujícího z výše důstojnosti svého úřadu tak „hluboko“. Mládež jásala a

volala, že papež je její. Cítili, že jim rozumí.

A přece lze sestupovat ještě níž papež, vědomí své zodpovědnosti, citlivý pro pravdivost učení i života, těžce nese chyby a hříchy křesťanů minulých dob. Následuje svého Pána a v pokoře „sestupuje“, aby se omlouval za chyby a hříchy předků, jako by je chtěl odčinit, a prosí za odpuštění. To není slabost! Chce tak odstraňovat překážky sjednocení všech křesťanů. V této souvislosti jde tak daleko, jak je to jen možné: nabízí k diskusi i způsob naplňování svého úřadu! Nelze totiž přehlédnout největší bolest papežova srdce – pohoršení plynoucí z rozdělení křesťanů. Za jednotou jde se vši rozhodností. Když se lidé dívají na papeže ponořeného do modlitby, v ústraní i uprostřed davů, chápou bez komentáře, odkud pramení jeho síla unést dnes tu obrovskou tíhu úřadu, nepřekonatelný tlak zástupů, které k němu volají a vztahují své ruce, kdy se „pohlcován“ davem nejednou vystavuje nebezpečí. Papež jde s velkým vnitřním světlem Ducha svatého, které září na jeho tváři, v jeho učení i celém životě. Ví o jeho působení v církvi a chce, abychom se je naučili vidět i my. To také mimořádně zdůraznil o letnicích v r. 1998, když do Říma pozval padesátku nových církevních hnutí.

Na otázku, kdy jsem viděl papeže nejsilnějšího a největšího, bych odpověděl bez váhání: když jsem ho poprvé spatřil o hůlce! Papež nemocný, nesoucí kříž, je nejsilnější papež, živé znamení pro církev, život na svícnu pro celý svět. A Matka Boží, kterou on tolik ctí? Jan Pavel II. zná dobře Janovu zkušenost na Kalvárii a slova evangelia – „ten učedník ji přijal“ do celého svého života – Marii, Matku církve, stojící pod křížem. Tak i Petr dnešních dnů. On nechybí na Kalvárii. Spojuje nazaretské i kalvarské fiat Mariina života.

Zdroj: Dokumenty ČBK

Duch svatý je Láska

Slavnost Soslání Ducha Svatého je pro mnohé z nás jen další neděle anebo v lepším případě neděle, kterou končí velikonoční doba. Nic víc. I pro mne byla tato slavnost před lety něčím těžce pochopitelným a možná jen připomínkou něčeho, co se stalo kdysi dávno poté, co Ježíš vstal z mrtvých a vylil Ducha svatého na své učedníky.

Před více jak 20 lety jsem se poprvé zúčastnila Noci bdění o vigílii slavnosti Soslání Ducha svatého v Olomouci, kterou připravovali bratři Dominikáni v kostele sv. Michala. Proč noc bdění? Slovo „vigílie“ pochází z latinského slova *vigilare* – bdít a bylo původně v římské liturgii hodín jedním z názvů pro noční modlitbu, která se skládala z hymnu, žalmu a biblických čtení. Na svoji první Noc bdění jsem se připravovala několik týdnů, protože jsem ještě se svými sestrami zpívala ve scholce, která celou Noc bdění doprovázela. Možná právě díky této velmi intenzivní přípravě jsem se na Noc bdění velmi těšila. Přiznám se, že jsem nevěděla, co mám čekat a kladla jsem si mnoho otázek: Jaké to bude? Vydržím to? Bude mě to bavit se celou noc modlit? Noc bdění začínala ve 21 hodin slavností světla, pokračovala denní modlitbou církve, přednáškami, rozhovory ve skupinkách, adorací, modlitbou růžence, ranními chválami a vyvrcholila slavnou mší svatou v 5 hodin ráno se svěcením růží. Kostel sv. Michala byl zaplněný do posledního místečka celou noc. Pamatuji si, že jeden z přednášejících řekl: „Duch svatý je Láska, která sjednocuje a vytváří společenství.“ Během celé noci jsem měla tolik možností o této větě přemýšlet. Poprvé ve svém životě jsem zažila ten

těžce vyjádřitelný pocit obrovské radosti z toho, že mám to velké štěstí být součástí živé církve.

Noc bdění měla svůj vrchol ve slavení ranní mše svaté, při které se světily růže. Celý kostel byl zahalen do překrásné rudé barvy nejen liturgického roucha, ale i růží, kterých bylo několik set. Červená růže je jedním ze symbolů Ducha svatého, kdy okvětní lístky připomínají ohnivé jazyky, které se ukázaly o Letnicích nad hlavami apoštolů. Každý z nás si posvěcenou růží odnášel domů, do své farnosti. A já jsem si tedy představovala, že si odnáším domů Ducha svatého. Pamatuji si velmi dobře, jak jsem při zpáteční cestě vlakem plánovala, co všechno ve svém životě a především ve farnosti změním. Možná se Vám to zdá velmi odvážné tvrzení, ale tak jsem to ve svých dvaceti letech cítila a prožívala. Do té doby jsem si vůbec neuvědomovala význam svátosti biřmování, kterou jsem přijala ve svých 13 letech, jak bylo dříve zvykem. Tehdy jsem vůbec nechápala, jak může Duch svatý ve mně působit, abych byla užitečná ve své farnosti. Až s odstupem času jsem si uvědomila, že právě tehdy, po neobyčejně prožité Noci bdění, jsem díky působení Ducha svatého začala ve své farnosti naplno pomáhat. Duch svatý je Láska, která sjednocuje a vytváří společenství. Duch svatý přináší pokoj, naději, lásku. Duch svatý probouzí každého z nás, ale musíme chtít. A já bych nám všem v naší farnosti chtěla popřát, abychom si při letošní Slavnosti Soslání Ducha Svatého dovolili Duchu svatému, aby nás probudil!!!

Dominika Doláková

Nebojte se psát...

Milí čtenáři, jistě i letos čeká vaši rodinu dovolená, odpočinek a ne jeden zážitek, který prožijete všichni společně právě na té vaší dovolené. Někteří vyrazíte za hranice naší republiky, někdo jede k moři, další jedou na chalupu, někteří pojedete k rodičům nebo zůstanete doma. Důležité je totiž umět se společně radovat a na malou chvíli se zastavit a zpomalit, protože stejně se vás všude budou ptát a děti budou ve škole po prázdninách psát slohové práce na téma „**Můj největší zážitek z prázdnin**“. Nezáleží na tom, stihnout toho za 60 dní co nejvíc, protože stačí třeba jen jeden, na který budete všichni rádi vzpomínat a o který se budete chtít podělit se svými kamarády, jen co se spolu uvidíte, třeba v neděli po mši svaté před kostelem. Někdy stačí otevřít oči a dívat se víc kolem sebe!

Naše redakce připravila soutěž pro všechny malé i velké farníky. Zapojit se můžete tím, že nám napíšete zážitky a příběhy z vašich cest a dovolených. Takže se nebojte, pište a posílejte na naši emailovou adresu

redakcefl@seznam.cz. Ještě musíme prozradit, že na autora nejlepšího článku čeká odměna a článek bude zveřejněn v dalším čísle FL.

Redaktoři FL

Milí spolufarníci

Doufám, že jste prožili krásné svátky velikonoční a i v tom to vydání farního listu bych Vám chtěla představit recept z naší farní kuchařky. Recept je výňatkem z dopisu, proto je napsán jinak, než jste zvyklí. Doufám, že Vám to nebude dělat problém, ba naopak, že toto podání bude zajímavější.

Vybrala jsem recept na převalované koláče.

„Dať do hrnku malou hrstku krystalového cukru, na to naleť teplého mléka, do toho rozdrobiť 4 dkg kvasnic a nechať vykynout.

Nasypat do misky 1 kg hladké mouky, do toho dať 3 i 4 žĺoutky a 1 celé vajčko, 1 a pól dkg soli, lžici sádla (nechať trochu rozpustiť). Pak do toho ještě vykynuté kvasnice. Zadělat teplým mlékem v těsto tak, aby nebylo tuhé ani řídké. Dobře promíchat a nechať skynout.

Nachystať si tři čtvrtě kg tuku. Může být 35 dkg másla, 20 dkg sádla a 20 dkg smetolu. Rozdělí se to na 3 hromádky. Na každou hromádku kousek másla, kousek sádla a kousek smetolu. Do každé hromádky hrst hladké mouky. Zpracuje se to všechno dohromady a dá do chladna. Když těsto, které máme zaděláno je skynuté, rozdělíme je na 3 díly a trochu vyválíme a do každého dáme zpracovaný tuk a zabalíme. Postup práce je jako na lístkové těsto – 3 krát se to převálí, nechá pokaždé odpočinout, až to začne kynout. Nesmí se to nechat překynout, to by bylo potom kyselé. Trouba musí být vyhřátá jako na trubičky. S tím ostatním si už poradíte.“

A tak, jako uvádí autorka, i já Vám přeji dobrou chuť a s Pánem Bohem!

Ludmila Štafová

Výroba křížku z proutků

Dnes pro vás máme jednoduchý návod na výrobu křížku.

Materiál můžete nasbírat na nedělní procházce a pak už si můžete udělat nevšední hodinku při výrobě křížku. Udělejte radost sobě, nebo obdarujte někoho blízkého. S malou pomocí maminky či babičky to zvládnou i malé děti.

Budete potřebovat: Pár tenkých proutků z jakéhokoliv stromu či keře, kousek tvrdého kartonu, tekuté lepidlo např. Herkules, štětec na nanášení lepidla, nůžky, tužku, provázek a něco na dozdobení křížku (kamínky, šištičky, sušené květiny, mech...)

Na kartonový papír si načrtne kříž a vystřihne ho. Proutky nastříháme na přibližně stejné kousky (podle šířky křížku, tak aby proutky mírně přesahovaly přes kartonový papír). Na papírový kříž nanese štětcem lepidlo ve větší vrstvě a následně na něj kládeme připravené, zakrácené proutky. Takto pokryjeme celou plochu. Křížek zatížíme knihami, aby se vše dobře přilepilo.

Po zaschnutí lepidla následuje zdobení. Fantazii se meze nekladou, můžete použít cokoliv, co najdete doma či venku. Ozdoby přilepíme lepidlem, a pokud je to možné, tak opět zatížíme knihami.

Na závěr přilepíme poutko na zavěšení (Ze zadní strany nanese kapku lepidla, do které vložíme provázek přeložený do smyčky. Takto připravené poutko překryjeme kouskem papíru).

A je to hotovo. Přejeme mnoho zábavy při tvoření!

Veronika Dlabalová

Kam o letošních prázdninách?

Vodácký víkend

I letos pořádá občanské sdružení Aktiv+ pro všechny odvážlivce vodácký víkend na řece Moravě. Pro velký zájem pojedeme letos na 3 dny (4. – 6. července). Začátek plavby bude v Hanušovicích a cíl v Litovli. Přihlášky si můžete stáhnout na webových stránkách: <http://aktiv-plus.webnode.cz/> nebo u hlavního vodáka: Venduly Koupilové.

Skautský tábor

Tématem letošního tábora pro skauty a jejich příznivce je Velká Morava. Vysoké Žibřidovice v krásném prostředí horského hřebene Králického Sněžníku se promění na staroslavný Veligrad plný zajímavých aktivit. Celý týden prožijí děti ve společnosti vzdělaných a odhodlaných věrozvěstů Cyrila a Metoděje. Termín tábora je od 26. července do 2. srpna 2014. Přihlášky a bližší informace můžete získat u Jirky Sekaniny.

Divoká západ 2014

Další stanový tábor se již tradičně koná v Protivanově, tentokrát ve stylu Divokého západu. Kdo se nebojí, může se stát od 20. do 28. srpna 2014 tím správným kovbojem. Na tábor se mohou přihlásit děti všech věkových kategorií. Přihlášky si můžete stáhnout na webových stránkách: <http://aktiv-plus.webnode.cz/> nebo u hlavní vedoucí tábora Venduly Koupilové.

Antiochia 2014

Máš-li alespoň 16 let, nebojíš se opustit svoji postýlku, svůj internet a máš odvahu zkusit něco nového, pak je Antiochia to pravé pro Tebe. O letních prázdninách strávíš 14 dní v některé z českých nebo moravských farností, kde není tolik věřících a kde svůj čas věnuješ 100% potřebným. Úkolem „antiošáků“ je v této farnosti žít a především pomáhat. Pro letošní rok jsou opět vyhlášeny 4 turnusy. Více informací a přihlášku najdete na webových stránkách: www.antiochia.cz.

Jednou větou

„Pro nás je důležité toto: je to papež, který chce mluvit s dnešními muži i ženami jazykem, kterému rozumí a který je běžně používán,“ uvedl arcibiskup Claudio Maria Celli, který má ve Vatikánu na starosti komunikaci na sociálních sítích.

A co to ten twitter je??

Je to komunikační síť, která umožňuje posílat a číst příspěvky, jinak také „tweety“, zaslané jinými uživateli této sítě. Tweety (zprávy) jsou dlouhé maximálně 140 znaků, které se zobrazují jednak na jeho profilové stránce a na stránkách jeho těch co ho sledují (odběratelů). Je to taková možnost zaslání zpráv přes internet zdarma. Ten, kdo chce přijímat tyto tweety, se musí zaregistrovat a přidat si mezi sledované ty, které chce sledovat a od kterých chce přijímat zprávy jako například i od našeho papeže Františka (Papa Francisco)@Pontifex_cz).

Twitter získal velký význam a popularitu na celém světě. Často se o něm mluví jako o „SMS internetu“.

Papež František se přidal a zaslá denně zprávy, nad kterými se můžeme zamyslet, meditoval, nebo dokonce i na ně reagovat. Papeže Františka sleduje již deset milionů lidí. Velké množství čtenářů čte papežova vyjádření v angličtině (2,9 milionu lidí), italštině (1,1 milionu lidí), portugalské (738 000), francouzštině (186 000), latině (159 000), němčině (138 000), polštině (121 000) a arabštině (86 000). Nebojte se, stačí vedle zprávy kliknout na „zobrazit překlad“ a

máte to i v češtině. Myslím si, že to je výzva pro ty, co umí pracovat s počítačem a hlavně s internetem. Není to tak složité jak to vypadá. Spousta nás se vymlouvá na to, že nemáme čas číst, ale tohle vám nezabere moc času snad jen 2 minuty z vašich 1440 minut denně. Já sama jsem se zaregistrovala, nebylo to vůbec těžké a už přijímám papežovi tweety. Mám z toho příjemný pocit, protože i když je tak daleko, přesto ho mám doma a může se mnou komunikovat. Nebojte se a zkus to, vždyť je to psáno „Jednou větou“.

Vendula Koupilová

Pouť do Říma u příležitosti svatořečení Jana XXIII. a Jana Pavla II.

Den poté, co jsem se po delším váhání rozhodl, že na tuto pouť pojedu, ale stále jsem si nebyl dost jistý, se mně shodou okolností dosadl do ruky starší výtisk Katol. týdeníku, kde na jednom místě byl titulek: „Za patronkou odvážných rozhodnutí.“ Tou patronkou je bývalá brněnská řeholnice blahoslavená Marie Restituta Kafková. Tak, a máš to potvrzeno z nebe – již žádné váhání, řekl jsem si. Odjezd byl stanoven na sobotu 26. dubna ráno, autobusem jedné cestovní kanceláře z Ostravy. Pro nás tři z naší farnosti – otce Tomáše, Josefa Rozsypala ml. a Josefa Coufala, to znamenalo nastoupit v Olomouci, pokračovat přes Brno, pak západním směrem až do Plzně a po této dlouhé tra-

živají. Po skončení slavnosti byla příležitost k prohlídce Říma, kterou bylo možné absolvovat jak s profesionální průvodkyní, tak s neprofesionálním sice, zato však v mnoha ohledech fundovaným průvodcem – našim otcem Tomášem. Ti, kdo znají otce Tomáše, se samozřejmě rozhodli pro možnost druhou. Ten nás při svízném pochodu provedl nejvýznamnějšími křesťanskými chrámy Říma. První byl Santa Maria Maggiore, kde svatý Cyril a Metoděj dostali od tehdejšího papeže schválení slovanské bohoslužby. Uchovává se zde také část Kristových jesliček. Zde nám otec Tomáš domluvil a posléze podal sv. přijímání, protože při dopolední mši nebylo možné všem poutníkům eucha-

se nabírat ostatní poutníky. Cesta ubíhala, byl čas na modlitbu, jídlo i zábavu a po seznámení s ostatními poutníky i na legraci. Nádherná scénérie Rakouských Alp a posléze Italských Dolomit příjemnou atmosféru jen dokreslovala. Ranní Řím v neděli 27. dubna ve 3:30 nás přivítal nevlídným chladným počasím. Svízná jízda vyhrátým metrem do centra města byla však docela vítanou změnou. Po výstupu na konečné stanici Ottaviano blízko Vatikánu bylo vidět, jak davy poutníků houstnou. Což teprve v ulicích, které vedou přímo na náměstí sv. Petra! Tam již byla velká tlačenice, z níž někteří z nás museli ze zdravotních důvodů uniknout do volnějších míst. Jedno z těchto míst se naskytlo v terasovitě uspořádaných zahradách pod Andělským hradem. Začala kanonizační mše svatá, kterou bylo zde možné sledovat prostřednictvím velkoplošné obrazovky. Bylo povzbudivé a dojemné vnímat jak velké davy, převážně mladých poutníků, zbožně a soustředěně tuto bohoslužbu pro-

risti donést. Následovala Lateránská bazilika, kde se nachází katedra papeže, jako římského biskupa. Zde je možné také získat plnomocné odpustky pro poutníky, čehož jsme rádi využili. Poslední chrám, který jsme nemohli minout, byl kostel sv. Klimenta s ostatky tohoto světce a hrobem sv. Cyrila. Cestou městem nechybělo ani osvěžení ve formě cappuccina a zmrzliny, a aby toho nebylo málo, překvapil nás prudký liják! Před odjezdem metrem ke stanovišti autobusu jsme ještě stihli navštívit Kolosseum a kousek antické části města. Pak nás již čekala noční cesta autobusem domů, kam jsme se vraceli hodně unavení, za to však s velkým duchovním užitekem.

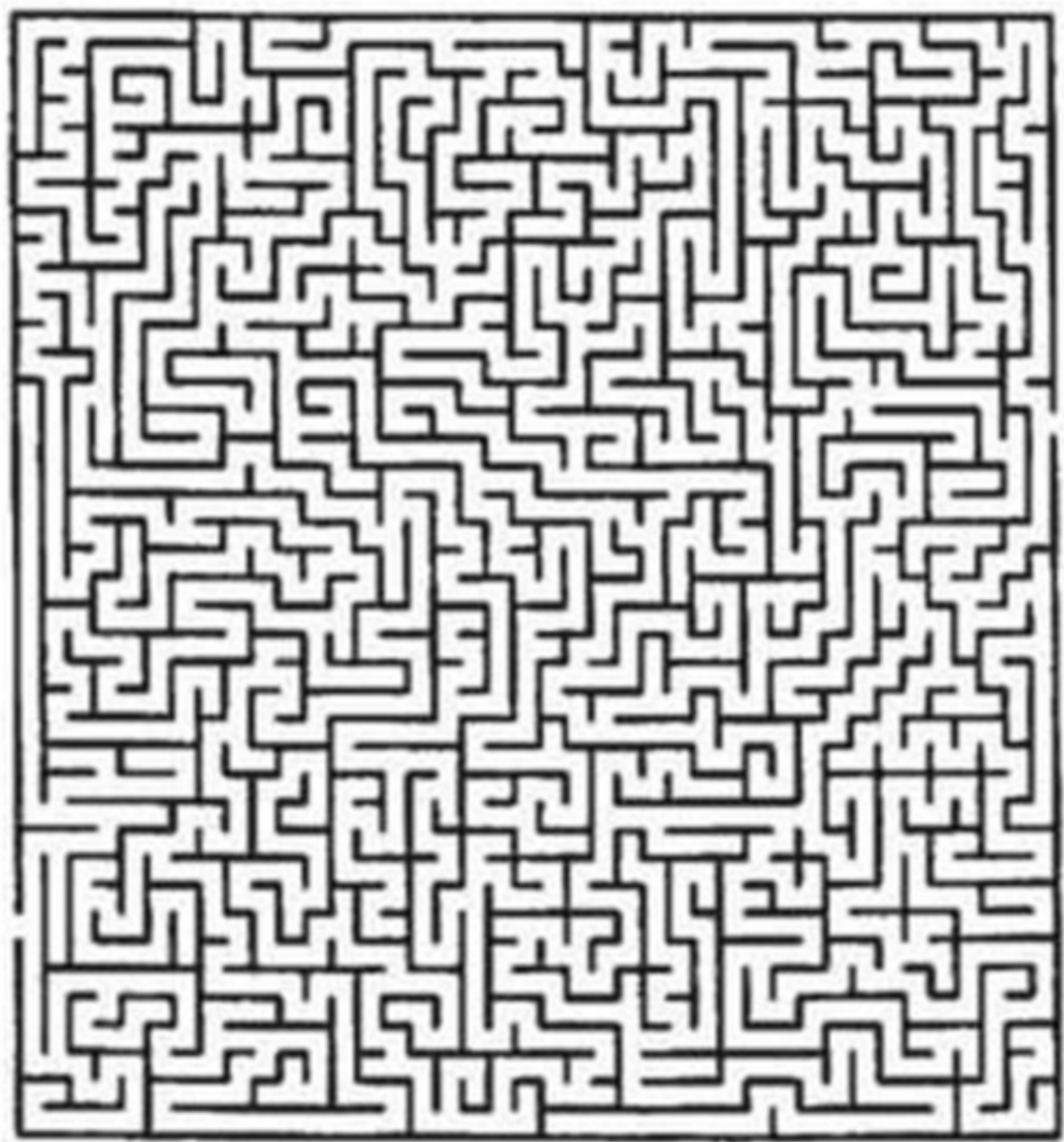
Deo gratias!

Josef Coufal

Ahoj děti,

hlásí se váš komisař Ivošek. Byl jsem poslán k jednomu důležitému a super tajnému případu ve Zlatých horách, takže musím odcestovat a ozvu se zase až po prázdninách. Jenom nezoufejte a abyste nezlenivěli, tak tu máte aspoň jeden úkol a něco pro zasmání. Jinak vám přeji pěkné prázdniny.

Najdi cestu ven

Něco pro zasmání.

V církvi někdo vykradl pokladničku. Za několik dní dostal kazatel obálku, ve které bylo 50 korun a lístek se vzkazem: „Ukradl jsem u vás 200 korun. Protože mne trápí svědomí, vracím 50 korun. Pokud budu mít výčítky stále, pošlu další splátku.“

Přijde pastor na bohoslužbu a postěžuje si svému spolupracovníkovi: „To není možné! V církvi ani noha! Kde jsou všichni? Dokonce ani klávesista nepřišel - kdo bude teď hrát?“... „Česko s Kanadou!“

Blahopřání

Milý otče Tomáši, chceme vám poděkovat jako farnost za vše, co pro nás děláte, za hodiny strávené při mších svatých, ve zpovědnici a s námi farníky v běžném životě. Přejeme vám hodně zdraví, pohody, ať vám bůh pomáhá ve vašem životě a vašem poslání.

Pozvánky

Noc kostelů 2014

pátek 23. května od 17 hodin

Katecheze pro dospělé

neděle 25. května od 18 hodin na faře

Návštěvy nemocných

Senice, pátek 6. června

Senička, pátek 6. června

První svaté přijímání dětí

neděle 1. června v 8 hodin

Svatodušní vigilie

sobota 7. června ve 20 hodin

Farní pouť mužů

sobota 14. června

Květen

Farní odpoledne

neděle 15. června

oslava narozenin O. Tomáše, všichni jste srdečně zváni

Vodácký víkend s Aktivem

21. – 23. června

Červen

Červenec - srpen

Oslavy patronky farnosti sv. Maří Magdalény

Hodová mše svatá, 20. července

Skautský tábor

26. července - 2. srpna

Letní tábor v Protivanově

20. – 28. srpna

Další informace o životě farnosti hledejte na www.farnost-senice.cz

1. Májový bál

Občanské sdružení Aktiv+ si Vás všechny dovoluje pozvat na 1. Májový bál v sobotu

17. května 2014 od 20 hodin v sále Kulturního domu v Senici na Hané. V průběhu večera je pro Vás připravený bohatý program: ukázky orientálních tanců, módní přehlídky a bohatá tombola. Výtěžek z tohoto bálu bude věnovaný na technické zabezpečení stanoveného tábora v Protivanově.

redakční rada Vendula Koupilová, Dominika Doláková, Anna Jahodová, Petra Obšelová, Veronika Dlabalová, Ludmila Štafová ml., Dominika Doláková ml., Metoděj Koupil ml.

grafická úprava Martin Obšel

telefon do kanceláře 733 741 607 **mobil kněze** 736 522 838

kontakt pro příspěvky redakcefl@seznam.cz **farní web** www.farnost-senice.cz